

Тъй рано, безъ дружина и самичка,
За пролѣтъ идишь да ни възвѣстишь! —

За пѣсни, за дни топли, лучезарни?!...
Прибърза, бѣдна! Съ нови мразове
И хали зли ни плаши мартъ коварни...
Ще кашнешъ нейдѣ ти отъ студове.

Ще умрешъ, ахъ! Но ти донесе радостъ,
Нотвоя драгъ гласецъ звучи на младостъ —
Поклонъ, поклонъ, о гостяноко добра.

На тебъ, на вси, кат' тебъ прѣдтечи смѣли
На новото, на свѣтлата Зора
Съ стихийно зло въ неравенъ бой умрѣли!

VI.

Сутриньта.

Дигвахъ завѣсата тазъ утринъ ясна:
Картина прѣлестна ми се откри.
Небе синѣйше; слънце нѣга страстна
Разливаше по хълми и гори.

Природата усмихна ми се съ радостъ.
„Живѣй, мисли, люби! каза ми тя, —
„Очакавай съ мене новата ми младостъ,
„Кат' менъ зачевай пѣсни и цвѣтя!“

И своя нови джхъ ми тя испрати.
И тозъ часъ чувства силни, непознати
Усѣтихъ въ себе — съ творческия пламъ.

Природо! твое то чудодѣйство знамъ:
Допрж ли се до тебъ, — като Антея, —
Азъ пакъ крила добивамъ и младѣжъ!